

مصاحبدوستان

اشاره: دانشآموزان دبیرستان نمونه امام موسی بن جعفر(ع) ساوه (مشارکت کننده در طرح مطالعاتی شهید مطهری)، طی سفری که به شهرقدس قم داشتند در تاریخ ۱۵/۰۲/۱۳۸۶ با حضرت آیت‌الله مصباح یزدی دیبار داشتند و ایشان با این دانشآموزان به عنوان نماینده تمام‌نوجوانان عزیز ایران، مباحثی مهم و کاربردی مطرح نمودند که در ادامه آمده است.

اصطلاح سطح یک را می‌گذراند (که خودش در حکم یک لیسانس است) با شرکت در آزمون این موسسه پذیرفته می‌شوند؛ یعنی مابه اندازه‌ی ظرفیت خودمان دانشجویی پذیریم و در سه مقطع لیسانس، فوق لیسانس و دکتری آموزش می‌بینند.

بسم الله الرحمن الرحيم
از دیدار عزیزان و نوجوانان شهرستان مذهبی و ولایی ساوه خیلی خوشحال و امیدوارم که زارت حضرت مصصومه(س)، بهره‌ی معنوی از مسجد جمکران و سپس آشنایی با حوزه‌ی علمیه برای شما عزیزان مفید باشد.

رشته‌های تخصصی موسسه امام خمینی تئیز

مادر ۱۲ رشته‌ی علوم انسانی^{*}، دانشجویی پذیریم و بعد هم تا دوره‌ی فوق لیسانس و دکترای آن رشته‌ها ادامه پیدا می‌کند. تا به حال ما عده‌ی زیادی فارغ التحصیل در مقطع فوق لیسانس و دکتری داشتیم که در دانشگاه‌ها، در مؤسسات آموزشی و تحقیقاتی و حتی اداری، در مجلس شورای اسلامی، در دستگاه‌های قضایی و حتی در دولت حضور دارند و مشغول انجام وظیفه بهخصوص در مسائل فرهنگی و اسلامی هستند. غیر از دو رشته‌ای که کمابیش در سایر مراکز حوزه‌ی هم هست (یعنی علوم

همین طور که می‌دانید اینجا (موسسه‌ی آموزشی و پژوهشی امام خمینی (ره))، یکی از مراکز آموزشی حوزه است که با توجه به نیازهای جدید در نظام اسلامی و برای استفاده از متون دینی به عنوان یک نظام آموزشی خاصی تعریف شده و پدیدآمده است و سپس این نظام آموزشی در شورای عالی انقلاب فرهنگی هم رسما تأیید گردید و طبله‌ها بعد از ۵ یا عسال که در حوزه درس می‌خوانند و به

این زمینه‌ها اسلام چه می‌گوید و سعی کنند آن‌ها را اجرا کنند؛ یعنی دولتی را سرکار بیاورند و نمایندگانی را برای مجلس انتخاب کنند که طرفدار این افکار باشند.

قرآنی و فلسفه)، بقیه رشته‌ها معمولاً در دانشگاه‌ها تدریس می‌شود، مثل روانشناسی، جامعه‌شناسی، حقوق، علوم سیاسی، اقتصاد، مدیریت، ادیان و... ولی همه‌ی این رشته‌های تخصصی در اینجا در جهت ارائه‌ی خدمت به نظام اسلامی، و تحقق اهداف اسلام و تنشیع در این زمان است.

از سوم راهنمایی یادی‌پیلم؟!

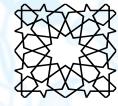
خب این کار از چه موقع باید شروع بشود؟ معمولاً تحصیلات قبل از دیپلم جزء معلومات عمومی است و همه باید تا این اندازه درس بخوانند تا بتوانند در این جامعه زندگی کنند. محصلین بعد از دیپلم است که دیگر رشته‌های تخصصی را انتخاب می‌کنند و با در دانشگاه‌ها مشغول می‌شوند و یا به حوزه می‌آیند و مشغول دروس علوم دینی می‌شوند. بعضی از جاهای حتی بعد از سوم راهنمایی هم برای تحصیلات طلبگی محصل می‌پذیرند؛ بنابراین باید نوجوان‌های متدين و عزیز ما آگاه باشند که ما برای شناخت اسلام و برای پیاده کردن احکام اسلام از چه معلوماتی باید بهره‌مند باشیم، باید بینیم که رشته‌هایی هست که باید این‌ها فراگرفته بشود.

حداقل ۳۰ سال تلاش!

ما همه معتقدیم که اسلام دینی است که در همه‌ی زمینه‌ها برای بشر دستور دارد و در هیچ حوزه‌ای نیست که اسلام به نحوی در آن زمینه سفارش، توصیه، دستور، راهنمایی و ارشادی نداشته باشد؛ مخصوصاً رشته‌های علوم انسانی که با فکر، عقیده، رفتار و منش انسان سروکار دارد. اگر ما به اسلام و به پیاده شدن احکام اسلام در جامعه علاقه‌مند هستیم و به این که خود ما و جامعه‌ی ما در پرتوی اسلام به سعادت برسیم؛ یعنی واقعاً معتقد باشیم که راه سعادت انسان در دنیا و آخرت، شناخت اسلام و استفاده از احکام اسلام است؛ اگر به این امر معتقد باشیم باید سعی کنیم که هر چه بیشتر اسلام، شناخته بشود و هر چه بیشتر عمل بشود. شناخت احکام و معارف اسلام، اعتقادات و ارزش‌های اسلامی؛ مثل همه‌ی پیزه‌ای دیگر، احتیاج به درس و مطالعه و تحقیق دارد. شما می‌دانید که این علمایی که مرجع تقلید هستند و رساله می‌نویسند و دیگران به فتوای آن‌ها عمل می‌کنند، این‌ها حدود ۴۰ تا ۵۰ سال در یک رشته از علوم اسلامی کار می‌کنند و آن، رشته‌ی فقه و اصول است. امثال حضرت امام (رضوان الله عليه) و سایر مراجع بزرگی که از دنیا رفته‌اند و اسم آن‌ها راشنیده‌اید، این‌ها هر کدام حداقل ۳۰ سال، و آن‌هایی که سنت‌شان بیشتر است و بیشتر کار کردند تا ۵۰ یا ۶۰ سال فقط در رشته‌ی فقه و اصول زحمت کشیده‌اند تا توانسته‌اند احکام اسلام را درست استنباط کنند و در اختیار مردم بگذارند و آن‌ها استفاده کنند. ولی اسلام تنها احکام فقهی نیست، بلکه تعالیم اعتقادی، اخلاقی، اجتماعی، سیاسی، اقتصادی هم دارد؛ همه‌ی این‌ها برای اسلام است. باید در این رشته‌ها هم کار کرد و باید متخصصینی در این رشته‌ها داشته باشیم تا بدانند در

یک موقع پژشک کم داشتیم. الان چی؟!

همان طورکه شما اجمالاً می‌دانید ما فیزیکدان، شیمی‌دان، ریاضی‌دان، زیست‌شناس، طبیب و مهندس می‌خواهیم و بالاخره طبق ذوق و سلیقه و علاقه‌های که افراد دارند یک رشته‌ای را انتخاب می‌کنند. همین طور شما باید بداین‌جا به عالمانی نیاز داریم که در تفسیر قرآن تخصص داشته باشند، تاریخ اسلام را خوب بدانند، مدیریت اسلامی خوب بلد باشند، اقتصاد اسلامی و سایر رشته‌هایی را که مربوط به اسلام است بدانند. باید بداین‌جا چنین چیزهایی هم هست و باید خودتان را آماده کنید برای این‌که بخشی از نیروهای جوان ما به این کارها پردازند تا این نیازها برطرف بشود. مثلاً در جامعه‌ی ما در یک شرایطی فرض کنید پژشک کم باشد و به قدر کافی نباشد. شما که یادتان نیست، ولی از بزرگترها پرسید: قبل از انقلاب در کشور ما پژشک خیلی کم بود، برای تأمین نیازمندی‌های پژشکی از چند تا کشور پژشک وارد

عمران و مهندس شهرسازی داشته باشیم. اگر روحانی کارآمد نداشته باشیم، چه می‌شود؟ دین مردم ضعیف می‌شود، شبههای را می‌شنوند جوابش رانمی‌دانند و کم کم ایمانشان ضعیف می‌شود و نهایتاً خدای نکرده به طور کامل نسبت به دین بی‌اعتقاد می‌شوند؛ یعنی هم دنیا آن‌ها و هم آخرتشان از بین می‌روند.

ضرر محدود یابی نهایتی!

آن رشته‌های دیگر وقتی کمبود دارد، کمبودش فقط ضرر دنیوی دارد؛ پژوهش وقتی کم باشد بیماری زیاد می‌شود؛ اما حالا بیماری که زیاد شد حتماً معناش جهنم رفتن نیست. مهندس که نباشد کارهای عمرانی، کارهای مهندسی و کارهای فنی کمتر پیش می‌رود، ما پیشرفت اقتصادی، پیشرفت صنعتی نخواهیم داشت؛ اما معناش این نیست که هر که پیشرفت صنعتی نمی‌کند حتماً چهنم می‌رود. اما اگر دین ضعیف بشود، چه می‌شود؟ اگر کسی بی‌دین از دنیا برود و اعتقاد نداشته باشد این عذاب ابدی خواهد داشت؛ یعنی بی‌نهایت بدینختی نصیبیش می‌شود. بنابراین شما می‌توانید یک محاسبه‌ی ساده انجام بدهید که ما در هر صنفی، در هر رشته‌ای متخصص کم داشته باشیم ضرر شدید است؛ اما اگر در دین، دین‌شناس کم داشته باشیم ضرر شدید است. برای این که آخرت حد ندارد، اهمیت کدام مورد در بین این‌ها بیشتر است؟ آن رشته‌هایی که نبودش ضرر شدید است یا آن رشته‌هایی که ضرر شدید است؟ قدر این دو تافق دارد؟! بین متناهی و نامتناهی چه نسبتی است؟ هیچ نسبتی نیست؛ یعنی بی‌نهایت، از هر عدد متناهی که فرض شود، بی‌نهایت بالاتر است. هر عددی شما فرض کنید، هر قدر هم این عدد بزرگ باشد بالاخره تمام شدنی است؛ اما بی‌نهایت دیگر تمام شدنی نیست، قدر بالاتر از این است؟ بی‌نهایت بالاتر است. اگر بگوییم یک عددی به اندازه یک عدد معنی بزرگ‌تر از عدد دیگری است هر دو متناهی می‌شود. ω اگر هر دو متناهی باشند، ω به علاوه ω نتیجه‌هاش هم متناهی می‌شود؛ اما اگر گفتیم یکی بی‌نهایت از یکی دیگر بزرگ‌تر است، اصلاً قابل نسبت‌سنجی و مقایسه نیست که بگوییم این چند برابر آن است.

کدام مهم‌تر است؟

ما این بحث نتیجه می‌گیریم که اگر ما در زمینه دین‌شناسی کمبود داشته باشیم، بی‌نهایت به جامعه‌ی ما ضرر می‌رسد، ولی اگر در رشته‌های دیگر کمبود داشته باشیم ضررش به این اندازه نیست. البته باید آن نیازها را هم تأمین بکنیم؛ همه چیز جامعه‌ی اسلامی باید کامل باشد، ما باید نیازمند به کفار و بیگانگان باشیم. ما در انرژی هسته‌ای هم باید متخصص داشته باشیم، دستمنان سوی دیگران دراز نباشد، عزت اسلامی است؛ ولی کدام مهم‌تر است؟ کدام اگر نباشد ضرر شدید است؟ اگر مردم دین خود را از دست بدنه، دیگر دنیا و آخرت درستی برای آن‌ها باقی نمی‌ماند و همه این‌ها از البد خراب می‌شود. بنابراین هر کسی، هر اندازه‌ای که می‌تواند باید برای شناخت دین تلاش کند. در مرحله‌ی اول ما باید کمبودها و نیازهایی که خودمان در این زمینه داریم را برطرف کنیم.

چرا مطالعه‌ی آثار شهید مطهری؟

این کاری که شما شور کردید (مطالعه‌ی آثار شهید مطهری (رضوان الله عليه)) برای این است که سؤالاتی که برای خود شما مطرح می‌شود، جوابش را بدانید. اما یک مطهری باید باشد که این کتاب‌ها را بتویسید و شما آن را مطالعه کنید؛ یک تئوری پردازی باید در اقتصاد باشد که بگوید چه کار باید بکنند تا این که اقتصاد انان آن تئوری را پیاده کنند و نیازهای اقتصادی کشور مرتفع بشود. در سیاست باید

می‌کردن؛ از پاکستان، از هندوستان، از بنگلادش، از فیلیپین. این‌ها کشورهایی بودند که طبیعت‌های زیادی به ایران می‌فرستادند. آن‌ها هم این‌جا مطب باز می‌کردند، حقوق می‌گرفتند و از درآمدشان برای خود و کشور خود بهره می‌بردند؛ یعنی ما به قدر کافی پژوهش نداشتیم و ناچار بودیم از پژوهشکار خارجی استفاده کنیم. حالا الحمد لله بعد از انقلاب عکس شده؛ الان پژوهش آن قدر زیاد داریم که بیکار هستند، والآن پژوهشکارهایمان را به کشورهای دیگر می‌فرستیم. آن زمانی که مردم احساس می‌کردن که پژوهش کم است یعنی صحیح جلوی در مطب پژوهشکارها صاف می‌بستند و طبعاً در این مuttle‌ها و این شرایط، بیماری‌شناس افزایش پیدا می‌کرد. طبیب نمی‌رسید درست رسیدگی بکند، شلوغ بود، جمعیت زیاد بود، همین طور تند نسخه می‌نوشتند و می‌رفتند. آن وقت اگر کسی احساس مسؤولیت می‌کرد چه کار باید می‌کرد؟ باید سعی می‌کرد، بعد از دیلم گرفتن دنبال پژوهشکار برود. اگر در شهر شما آموزگار یا دبیر کم باشد، طبعاً انسان می‌گوید من وقتی درس را خواندم می‌روم لیسانسی می‌گیرم که بشوم دبیر، بشوم آموزگار تابعه‌های مردم بهتر بتوانند استفاده کنند. اگر مهندس کم باشد همین طور، خوب اگر در جامعه‌ی ما اسلام‌شناس کم باشد؛ یعنی مردم احتیاج دارند به یک سلسله مسائلی که باید از دین یاد بگیرند، اما کسی نیست به آن‌ها باید بدهد یا کم هستند. شباهه‌هایی برای مردم در رادیوها، در مجلات، در تلویزیون‌ها، در روزنامه‌ها و رسانه‌های دیگر دنیا مطرح می‌شود که دشمن این‌ها را القا می‌کند برای این که دین مردم را ضعیف کند. اگر به قدر کافی کسانی نباشند که این‌ها را پاسخ بگویند باید احساس مسؤولیت کنیم که این نیاز مهم را رفع کنیم. ان شاء الله در شهر شما به قدر کافی باشند، اما خلیل جاها در کشور ما هست که عالمی دینی که بتواند به همه‌ی این شباهت‌ها پاسخ بگوید به قدر کافی نیست.

خدوتان را آماده کنید!

بسیاری از دانشجوها وقتی دانشگاه می‌روند و با این شباهت‌ها مواجه می‌شوند، فکر می‌کنند این شباهه‌ها قابل جواب نیست، اعتقادشان ضعیف می‌شود و نسبت به دین سست می‌شوند. می‌گویند این اشکالات در دین هست و جواب آن را هم بلد نیستند. خیال می‌کنند که جواب ندارد و این اشکالات بر دین وارد است، پس نتیجه می‌گیرند که این دین خلیل هم محکم نیست؛ و به تدریج اینماشان ضعیفتر می‌شود تا خدای ناکرده کاملاً نسبت به دین بی‌اعتقاد می‌شوند. برای این که این اتفاق نیفتند چه باید کرد؟ ما باید به فکر باشیم که جامعه به قدر کافی اسلام‌شناس داشته باشد که در هر بعدی از این اعاده؛ دینی، روانشناسی، اخلاق، اعتقادات، مسائل اقتصادی، مسائل اجتماعی، و مسائل سیاسی هر جا شباهت درباره‌ی اسلام باشد، کسانی نباشند که بتوانند جواب بدهند. این‌ها از کجا باید تربیت شونند؟ خوب از خود شما باید تربیت بشونند. مهندسین آینده‌از کجا هستند؟ از میان شما برمی‌خیزند. پژوهشکارها از کجا به وجود می‌آیند؟ خوب از بین شما برمی‌خیزند. این نسلی که فرستد جایشان شما می‌آید؛ پس شماها هستید که باید خودتان را آماده کنید که پژوهش مملکت را تأمین کنید، مهندسیش را تأمین کنید و سایر نیازهای جامعه، از جمله عالمان دینی را تأمین کنید.

اگر روحانی کارآمد در جامعه نباشد چه می‌شود؟

اگر پژوهش نباشد، چه می‌شود؟ بیماری در جامعه زیاد می‌شود. اگر مهندس عمران و راه نباشد، چه می‌شود؟ شهرها آن طوری که باید باید بشود نمی‌شود، جاده درست نمی‌شود، ترافیک در شهر زیاد می‌شود، کسانی نیستند درست راهنمایی کنند (در نتیجه) این مشکلات به وجود می‌آید. پس ما باید مهندس

که راهی را که تشخیص می‌دهد، درست دنبال کند و تبلی نکند. آن وقت به این مقامی رسید، که امام فرمود او حاصل عمر من است. این خیلی حرف است که کسی مثل امام یک همچون سخنی بگوید. هر مشکلی بیدامی شد که احتیاج به تحقیق و پاسخ داشت به آقای مطهری ارجاع می‌داد. ایشان برای تحقیق و برای پاسخ دادن به آن آمادگی داشت. این همه سرمایه‌هایی که ما داریم برای زحماتی است که ایشان قبل از انقلاب کشید.

اگر شهید مطهری زنده بود...

اگر اویل انقلاب ایشان به دست کوردلان به شهادت نرسیده بود، ما امروز از غنای فرهنگی خیلی بیشتری بهره‌مند بودیم. آکاری که الان از ایشان مانده است عمدتاً برای قبل از انقلاب است. ایشان اویل انقلاب و بعد از پیروزی، زمان زیادی زنده نماند. اگر امروز ایشان بود؛ یعنی قریب ۳۰ سال در دوران انقلاب خدمات علمی کرده بود، بسیاری از نیازهای ما مرتفع می‌شد. ولی خوب دشمنان زودتر از ما او را شناختند، اهمیتش را درک کردند و او را از ما گرفتند.

نیاز به شهید مطهری

ما باید سعی کنیم این خلا را با زحمت خودمان، با تلاش خودمان پر کنیم، الیه آن وقت هم وجود یک نفر کافی نبود، در آینده هم یک نفر کافی نخواهد بود. ممکن است به ذهنتان بیاید خوب ده نفر سعی کنند که جای آقای مطهری را بگیرند، ما که در آینده ده تا مرجع تقلید بیشتر نمی‌خواهیم، ده تا طلبی باید درس بخوانند و مرجع تقلید بشوند! اگر کسی همچون طرحی را به شما پیشنهاد کند شما چه می‌گویید؟ پاسخ این است که وقتی یک حوزه‌ی پنجاه هزار نفری بود، پنج مرجع تقلید از آن در می‌آید. اگر از همان اول پنج نفر و ده نفری که نیاز بود، می‌امند و درس می‌خوانند، هیچ کدام از آن چند نفر، شاگرد این مراجع هم نمی‌شند. چون وقتی حوزه‌های درس بانصد نفری و هزار نفری هست، تعامل بین استاد و شاگرد، و تعامل حوزه و دانشگاه... برقرار می‌شود و آن‌ها سؤال می‌کنند، جواب می‌دهند، تحقیق می‌کنند، و همه اینها به یک استاد برای تحقیق مسایل کمک می‌کنند تا این که به اوج می‌رسد. آقای مطهری در اوج تحقیق بود. برای پیدا شدن او هزاران نفر باید باشند تا یک نفرشان مطهری بشود. بنابراین لائق به همان نسبتی که برای تربیت پژوهشکار باید در جامعه فعالیت، نیروسازی و مقدمه سازی بکنیم، برای روحانی کارآمد هم باید اهتمام داشته باشیم. نیاز ما به روحانی به این دلیل است؛ چون او پژوهشکار من مفاسد اخلاقی، مفاسد اجتماعی، مفاسد اعتقادی همه این‌ها باید به برکت علوم دینی و علوم اسلامی حل شود.

دعاهای استاد

ایمیدوارم که خدای متعال به همه‌ی شما عزیزان توفيق بدهد که بهترین خدمت‌ها را به نظام اسلامی خود انجام دهید تا هم سعادت دنیا و آخرت برای خود شما فراهم بشود و هم بتوانید کمک بکنید به دیگران که آن‌ها هم بتوانند خودشان را برسانند؛ چون همه‌ی کسانی که دلشان می‌خواهد به یک کمال‌الای برسند و به اوج برسند، موفق نمی‌شوند و مشکلات زندگی برای افرادی پیش می‌آید که مانع از رشدشان می‌شود. شما باید سعی کنید و از حالا خودتان را مهیا کنید، همت داشته باشید که سختی‌ها، کمبودها، مشکلات و... مانع راهتان نشود. تصمیم قطعی بگیرید که برای شناختن اسلام و شناساندن اسلام به دیگران وقت کافی بگذرید و نیروی کافی صرف کنید تا هم زمینه‌ی سعادت برای خودتان و هم زمینه‌ی عزت و سعادت برای کشورتان فراهم بشود، و هم در پیشگاه خدا و امام زمان (عج) عزیز و سریلنده باشید.

والسلام علیکم و رحمة الله

* این رشته‌ها اکنون به ۱۴ رشته توسعه پیدا کرده است.

تئوری پردازانی باشند که روش مدیریت سیاسی کشور را تعیین کنند، تا دیگران یاد بگیرند، بیانند و عمل کنند. همین طور که اگر ما مرجع تقلید نداشته باشیم، دیگر رساله‌ی عملیه‌ای نیست و مردم نمی‌دانند چه جور باید احکام دین خود را عمل کنند، همین طور اگر عالمانی نداشته باشیم که در سایر رشته‌های علوم متخصص باشند، پاسخ شیوه‌ها داده نمی‌شود. وقتی داده

نشد شک در دل‌ها پیدا می‌شود؛ آن وقت می‌گویند نکند این شیوه‌ها پاسخ ندارد! اگر پاسخ ندارد، پس ما به چیزی معتقد شدیم که اساسی ندارد! کم کم مردم نسبت به دین شان بی‌علاقه می‌شوند و دشمنان هم که دنبال همین هستند. وقتی ما می‌توانیم دینمان را حفظ بکنیم که برای اعتقادات خود دلیل محکم داشته باشند و بتوانیم شیوه‌های آن را پاسخ بدیم و این احتیاج دارد به این که دین شناسان کاملی داشته باشیم.

آیا شهید مطهری کافیست؟

ممکن است به ذهن تان بیاید که خب این شیوه‌ها را مثال آقای مطهری رسیدگی کرده‌اند و کتاب آن را هم نوشته‌اند و دیگر تمام شد! ما فقط باید برویم کتاب‌های ایشان را بخوانیم و یاد بگیریم.

اگر این سؤال را درباره‌ی پژوهشکی مطرح کنند، آیا این جواب صحیح است که بگوییم خود پژوهشک‌ها کتاب‌های پژوهشکی نوشته‌اند، و شما فقط باید بروید کتاب‌های پژوهشکی را بخوانید و عمل کنید؟ آیا دیگر پژوهشک نمی‌خواهیم؟ آیا این استدلال آن‌جا درست است؟ مخصوصاً در مسائلی مثل پژوهشکی که هر روز یک بیماری جدیدی پیدا می‌شود، و داروی جدیدی کشف می‌شود. در این امور هم هر روز یک شیوه‌ی جدیدی مطرح می‌شود، دائم شیاطین در صدد شیوه‌سازی هستند، و حرفاًی جدیدی مطرح می‌کنند. باید کسانی باشند که تووانی‌ای پاسخ دادن به این شیوه‌های نو به نور اداشته باشند و باید متخصص این کار باشند. بنابراین اگر ما می‌خواهیم اسلام در این کشور باقی بماند (که البته باید بخواهیم)، چون سعادت دنیا و آخرت ما منوط به اسلام است، باید اسلام‌شناسان قابلی داشته باشیم؛ یعنی امثال آقای مطهری باید زیاد داشته باشیم، همان طور که یک پژوهشک نمی‌تواند بگوید من نسخه برای همه شهرها می‌نویسم و هر کس که به این بیماری مبتلا شود اگر به این نسخه عمل کند، از آن بیماری نجات می‌باشد، بلکه باید برای هر جا و هر بیماری یک پژوهشک و متخصصی باشند و تشخیص بددهد بیماری این شخص چیست و چگونه باید آن را معالجه کرد، در امور دینی هم عیناً همین طور است. بنابراین شما باید اولاً اثرات عالمی شهید مطهری (رضوان الله علیه) نیازهای فعلی خود و آن شیوه‌هایی که احیاناً به ذهن تان می‌آید یا کسانی گفته‌اند و شما شنیده‌اید را بطرف کنید؛ ثانیاً کم کم آماده بشوید برای این که این رشته‌های علمی را در آینده دنبال کنید و در بعضی از این رشته‌ها متخصص پیدا کنید تا بتوانید برای آیندگان مطهری‌هایی را بسازید.

حاصل عمر امام خمینی!

اقای مطهری حتماً یک روزی مثل شما بود، در همین سن شما و کمتر از این. وقتی احساس کرد که برای علوم دینی باید کار کرد و نیاز است، موضوع تحصیلی خود را انتخاب کرد، به مدرسه طلبگی در مشهد رفت، بعد از مدتی به قم آمد و از اساتید بزرگی؛ امثال حضرت امام و علامه طباطبائی استفاده کرد تا مطهری شد. از کجا معلوم؛ شاید در میان شما کسانی باشند که مثل مطهری بشوند. هیچ معلوم نبود که ایشان از بسیاری از شماها امتیازات بیشتری داشته باشد! فقط ایشان درست تشخیص داد و بعد هم همت کرد